

PLUGES ESCASSES pàg 4

El Delta del Llobregat és un punt estratègic per afrontar la sequera a la metròpoli

GAVÀ pàg 14

Mario Casas roda a la Rambla unes escenes d'una pel·lícula de Netflix

líniamar

9 anys

castelldefels · gavà · viladecans · el prat Núm. 98 · Febrer 2022 · liniamar.cat

El Pla de Ponent de Gavà podria acabar als tribunals

Salvem el Calamot amenaça amb accions legals si l'Ajuntament no replanteja el projecte en sis mesos pàg 14

Gravada a foc

Preparen un documental sobre la vaga de Roca del 1976 pàg 3

Foto: Línia Mar

BÀSQUET pàg 20

Enric González (Bàsquet Femení Viladecans): "Intento ser una esponja"

A FONS pàgs 12 i 13

Els dos anys de les víctimes més grans de la pandèmia

EL PRAT pàg 18

Reclamen aturar el Pla de la terminal logística del Port

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

KRAVMAGA

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS
GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

618 557 197

DEFENSA
PERSONAL

[SALA FITNESS INCLUIDA
1H PARKING GRATUITA]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

Els cent dies més intensos

» L'Ateneu Llibertari Viladecans impulsa el rodatge d'un documental sobre la vaga de Roca del 1976
 » El conflicte va durar tres mesos i va esclatar per les pèssimes condicions laborals de la fàbrica

Francisco J. Rodríguez
VILADECANS

L'Anna Besora es mira les fotografies antigues de la vaga de Roca de l'hivern del 1976 i s'atura en una de concreta. Se la mira una estona i somriu. La instantània mostra un nombrós grup de treballadors que entren a la fàbrica el dia que s'havia anunciat la fi de l'aturada, l'11 de febrer del 1977, cent dies després d'haver decidit deixar de treballar en protesta per les pèssimes condicions de feina i per uns acomiadaments injustificats.

Alguns obrers de la instantània somriuen i saluden al fotògraf. L'Anna era la dona d'un dels treballadors de Roca que van anar a la vaga, Josep Pérez, que va morir fa uns anys de silicosis. I és que les condicions laborals que va haver de patir a la fàbrica li van acabar passant factura. En aquest sentit, Mario Muñoz, de l'Ateneu Llibertari Viladecans, recorda com el seu avi arribava a casa "negre" de cap a peus després d'una jornada a Roca. A la primavera del 1976 els treballadors ja havien anat a la vaga en protesta per les condicions de feina i per acomiadaments de sindicalistes sense justificació, però aquella protesta va finalitzar en fals i no va fer net. D'aquí que al novembre esclatés de nou un conflicte que va posar Gavà i Viladecans a les portades de tot el món.

Ara, l'Ateneu (@AteneuVdk) ha posat en marxa una campanya de micromecenatge per rodar un documental sobre la vaga dels 95 dies de Roca. Compten amb la col·laboració de la productora autogestionada ACATS, que és autora d'altres documentals com ara *Nosotros no olvi-*

La vaga de la fàbrica Roca va començar el novembre del 1976 i no va finalitzar fins al febrer del 1977. Fotos cedides

damos, que repassa el cas de l'assassinat de Pedro Álvarez presumptament a mans d'un policia a l'Hospitalet.

Sobre la vaga de Roca se n'ha escrit molt, però aquesta serà la primera peça audiovisual que se'n faci. "Si vols que la història de Roca arribi a la gent jove, el millor és l'audiovisual", reconeix Mayra Soler, de l'Ateneu. "S'ha d'explicar perquè no caigui en l'oblit", afegeix Muñoz, mentre que Oriol Úbeda, pagès i membre de l'Ateneu, destaca que la fàbrica de Roca "va canviar la història de Gavà i Viladecans". Parlem amb tots ells al CSO Els Timbres, que enguany compleix el seu 25è aniversari.

L'Anna continua recordant moments d'aquella vaga. Fa memòria de la violència emprada per les forces policials i per grups d'extrema dreta com els Legionarios de Cristo Rey, que van 'emplaçar' l'alcalde a fer servir més mà dura contra els vaguistes. Fins i tot, durant una mani-

festació, a una veïna del Poblat Roca –el grup d'habitatges aixecat per l'empresa per allotjar-hi els treballadors– li va entrar una bala per la finestra de la cuina. Sense anar més lluny, una de les fotografies icòniques de la vaga mostra casquets de bala que van recollir els treballadors.

També recorda, però, la solidaritat entre els obrers i els veïns del barri, alguns dels quals dei-

Mossèn Celestino va obrir la parròquia de Santa Maria de Sales als obrers

xaven pedres petites als portals per evitar que es tanquessin i permetre així que els manifestants s'hi poguessin refugiar. "La policia mai hi entrava", rememora l'Anna, que formava part del grup de dones que es va crear per donar suport als marits en vaga. En

aquest sentit, l'Anna reivindica aquella vaga com l'inici d'un nou paradigma per a les dones, que fins aleshores es dedicaven a cuidar la mainada i fer la compra. "A partir d'aquella vaga, les dones del Poblat Roca van sortir a treballar a fora del barri", destaca.

En aquesta línia, la parròquia del barri va jugar un paper determinant a l'hora de donar suport als obrers. El seu capellà, mossèn Celestino Bravo, els va obrir sempre la parròquia de Santa Maria de Sales, la del tobogan, com es coneix popularment. Fins al punt de perdre el seu sou de 2.000 pessetes que tenia com a capellà de l'Hospital, propietat de Roca –en enfrontar-se obertament a l'empresa– i rebre amenaces de l'extrema dreta.

LA FI DEL CONFLICTE

La vaga va arribar a la seva fi el febrer del 1977. Pocs dies abans el grup Multinationale d'Action Directe (MIL) va reivindicar un atemptat a Roca-France, a prop

de París, a través d'un comunicat en suport als vaguistes.

Amb tot, aquella vaga, va generar controvèrsia entre el sindicalisme podríem dir més radical, protagonitzat per membres de la Confederació Nacional del Treball (CNT), i un altre que "primava la lluita sindical i organitzativa", en paraules de Francesc Castellana, exlíder de CCOO al Baix, que descriu la vaga de Roca com un "conflicte singular", allunyat de l'estil que van marcar les vagues d'Elsa i Solvay, també al Baix, que segons ell "van fer fort el cinturó roig". Castellana, tanmateix, no treu importància a la vaga de Roca, però explica que són casos "que no acaben necessàriament amb avenços".

Des de l'Ateneu, però, argumenten que el conflicte a Roca va crear un precedent i recorden que el febrer del 1977 un jutjat va declarar "improcedents" els acomiadaments que van donar peu a una vaga que ara quedarà narrada en un documental.

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniatarxa

facebook

twitter

instagram

Encomanats al cel

» La situació de desabastiment d'aigua a la metròpoli està lluny de la viscuda els anys 2008 i 2018
 » A la UE, però, li preocupa l'escassetat de pluja i els ecologistes reclamen un mínim vital d'aigua

A. Alexandre / F. J. Rodríguez
BAIX LLOBREGAT

L'aigua és imprescindible per a la vida, i quan manca s'activen totes les alarmes. Aquest febrer, les notícies alertant del risc de sequera a la regió metropolitana han estat freqüents. El motiu de la preocupació són les reserves d'aigua dels embassaments del Ter i del Llobregat, que abasteixen el territori i que se situen en "nivells de prealerta". Així ho determina l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA).

Ara bé, podem parlar d'un moment preocupant? A tot el país els embassaments estan al 55% de la seva capacitat, les desalinitzadores de l'Ens d'Abastament d'Aigua Ter-Llobregat estan funcionant al 85% de la seva capacitat per suplir la manca d'aigua i, en virtut de l'estat de prealerta, s'han intensificat el seguiment de les reserves i les accions de sensibilització per afavorir l'estalvi hídric.

Malgrat això, aquesta situació no és pitjor que les registrades en les dues últimes dècades. "En els darrers 20 anys hi ha hagut episodis de sequera molt pitjors", afirmen des de l'ACA. Es refereixen a l'any 2008, moment en el qual el conseller de Medi Ambient d'aleshores, Francesc Baltasar, s'encomanava a la Moreneta perquè plugués i els embassaments del sistema Ter-Llobregat van quedar al voltant del 20% de les seves reserves, i a principis de l'any 2018, quan el nivell dels embassaments a Catalunya es va situar al 43%.

Sigui com sigui, la mateixa ACA reconeix que, en el context de crisi climàtica, els episodis de sequera són més recurrents. En una dècada se n'han viscut pràcticament cada any, i des de Brus-

Els episodis de sequera que viu Catalunya des de fa 10 anys deixen imatges esfereïdores, com aquesta de l'embassament de Sau. Foto: ACA

sel·les es miren la situació que es viu tant a Espanya com a Portugal amb "preocupació". Així ho ha expressat recentment l'eurocomissària d'Igualtat, Helena Dalli, que avisa que el canvi climàtic està fent augmentar les sequeres provocades per l'increment de la temperatura global. I els ecologistes ho corroboren. "Els models meteorològics preveuen pluges torrencials i episodis de sequera cada cop més freqüents a la conca mediterrània", avisa Jaume Grau, d'Ecologistes en Acció.

TERRITORI DELICAT

Aquesta problemàtica afecta amb més intensitat l'àrea metropolitana, un territori de 636 quilòmetres quadrats en el qual viuen 3,6 milions de persones i que és "altament depenent" dels sistemes Ter-Llobregat, tal com assenyala l'informe *El dret humà a l'aigua i al sanejament davant l'emergència climàtica*, publicat

recentment per Ecologistes en Acció, Enginyeria Sense Fronteres i Aigua és Vida.

A més, els autors de l'estudi reclamen a l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) i a l'ACA que "planifiquin adequadament la gestió de la demanda" d'aigua, atès que hi ha risc que el sistema faci fallida. "No hi ha una xarxa adequada per gestionar l'aigua de la pluja, que s'acaba barrejant amb les fecals", afegeix Grau, que creu que les administracions, i especialment els ajuntaments, "s'han de posar les piles" en aquest sentit. És una recomanació similar a la que ha fet Dalli des de Brussel·les, que ha dit que es necessita una gestió de l'aigua "adequada" que reflecteixi la situació de qualsevol conca hídrica.

Amb tot, els ecologistes recomanen aprofitar l'aigua de la pluja en origen, la renaturalització de rius i ciutats, la protecció del Parc Agrari o la recuperació

d'aqüífers. Al delta del Llobregat n'hi ha un de subterrani de 50 hectòmetres cúbics d'aigua dolça "estratègica" per a l'àrea metropolitana, recorda Grau, que ha servit per abastir la metròpoli en situacions de sequera. Tanmateix, aquest aqüífer, com molts altres, està amenaçat per la contaminació i l'edificació massiva al damunt, que impedeix que l'aigua de la pluja s'hi filtri.

Per últim, Grau recorda que cal protegir els més vulnerables a través de la implementació de l'anomenat mínim vital d'aigua. "Qui en faci un ús més intensiu, com ara les indústries, que pagui més", reclama Grau.

L'ESCENARI MÉS PRECUPANT

Ara bé, què passaria si el territori arribés a la situació de més risc? Cal tenir en compte que, després de l'estat de prealerta en el qual ens trobem, el Pla de sequera de la Generalitat contempla tres escenaris

més: l'escenari d'alerta, l'escenari d'excepcionalitat –al qual es va arribar el 2008– i, finalment, l'escenari d'emergència. En aquest últim, els embassaments estarien per sota del 16% de les reserves i l'ACA s'encarregaria de distribuir l'aigua, tant la d'ús domèstic com per a l'activitat laboral. Això significaria que, en els casos més extrems, la ciutadania de la regió metropolitana no podria consumir més de 160 litres per persona al dia. Segons la Generalitat, de mitjana una persona gasta 130 litres si viu en un bloc de pisos i 200 si viu en una casa unifamiliar.

A més, en una situació d'emergència extrema com aquesta, l'aigua destinada al reg agrícola es reduiria un 80%, la que es fa servir per a l'ús ramader un 50% i la que utilitza la indústria un 25%. Quedarien prohibits tots els actes recreatius amb aigua. Sens dubte, un escenari al qual mai s'ha arribat i al qual ningú vol arribar.

ALUMINI - VIDRES
 OBRES INTEGRALS

home homing

vidres • miralls
 claraboies • alumini

projectes integrals
 i execució d'obra

Si ho pots somiar,
 nosaltres ho podem
 fer realitat

cuinescat

Gremi de reformes
 d'interiors, cuines
 i banys de Catalunya

Padilla, 243 • 08013 Barcelona
 Tel. 93 881 77 06 • admin@home-homing.com
 www.home-homing.com
 • Magatzem: Ptge. Utset, 3

línia vol ser un espai per a la conversa
metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Elsa
Artadi

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Víctor
Porres

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

La lupa

Cases d'algú

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter

Foto cedida

“Hi ha llocs que fan de nosaltres el que som...”, es deia a la premiada pel·lícula *Mystic River* (2004), de Clint Eastwood i amb Sean Penn i Tim Robbins de protagonistes.

I és que les persones arrememem als nostres llocs d'origen, ens fem d'allà i, alhora, el lloc ens fa com som. De la mateixa manera que el llenguatge, la seva gramàtica i l'etimologia estructuraven el pensament de manera diferent per cada idioma, els llocs on creixem i que habitem durant la nostra vida construeixen la nostra manera de veure el món, d'assimilar-lo dia rere dia.

En una poc original experiència proustiana, un dels llocs que més intensament em va formar durant la infància –m'imagino que com a molta gent– va ser la casa de la meua àvia.

Vivia en una deliciosa casa de l'Eixample barceloní, al passeig de Sant Joan. És un carrer ample, peculiar, amb molt caràcter. Uneix el Monument a Mossèn Cinto Verdguer amb la plaça de Tetuan, l'Arc de Triomf i el Parc de la Ciutadella, i això li dona un aire senyorial, diferent dels altres carrers de la ciutat.

Recordo la casa llarga, profunda i fresca. D'entrada fosca i misteriosa, es descobria vida a banda i banda, molt al fons. A l'esquerra treia el cap davant de l'Església de Sant Francesc de Sales, al costat del col·legi dels Maristes. I a la dreta al pati interior d'illa, més íntim i tranquil, on solia estar la meua àvia cosint a la galeria. Podria reproduir de memòria els dibuixos de les rajoles de terra, aquelles que, al pas de davant de la cuina, es movien amb un so característic, advertint-la que algú s'acostava pel passadís.

Recordo els seus canaris. Avui gairebé ningú té canaris a casa. La meua àvia en solia tenir sempre sis o set, que inundaven l'aire amb els seus cants interminables.

El sol mediterrani entrava pels vitralls de la galeria, aixecant una naturalesa exuberant entre els testos. La meua àvia s'asseia al balancí, connectada amb aquell món d'harmonia que havia anat construint amb el pas del temps.

Segurament, molts dels llocs que associem amb la bellesa, la pau o l'equilibri estan relacionats amb les nostres vivències. Un lloc ens resulta agradable perquè el comparem, conscientment o no, amb les nostres experiències i aprenentatges previs. Construïm la nostra escala de valors i la nostra dependència emocional amb les cases que habitem.

Jorge Luis Borges explicava que tot el que va escriure ho havia llegit en poc més d'una vintena de llibres de la biblioteca familiar. Confessava que aquests eren els seus únics referents i que acabava, irremeiablement, tornant-hi cada vegada que iniciava un nou relat.

En aquest sentit, la desaparició forçosa del lloc on vivim suposa un trauma emocional que va més enllà d'una simple pèrdua material. És quelcom que podem veure a les catàstrofes naturals, fins i tot en aquelles on no hi ha víctimes. Establim un vincle profund de dependència amb aquells murs, amb el que hem viscut entre ells. No hi ha gaires diferències amb les persones que es veuen obligades a abandonar casa seva per no poder fer front al pagament del lloguer o de la hipoteca. Organitzacions com la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH) o el Sindicat de Llogateres viuen diàriament situacions emocionals límit, sens dubte motivades per la vulneració del dret bàsic de tenir un lloc on viure, però augmentades també pel desarrelament que suposa haver de deixar tants records de la seva llar actual.

La meua àvia va estar sempre de lloguer en aquella casa, fins que va morir amb gairebé cent anys. Va criar nou fills pràcticament sola, perquè l'avi va morir jove.

Una carta del propietari va comunicar que el contracte s'extingia amb la mort de la meua àvia i que una de les meves tietes, que sempre hi va viure amb ella, havia d'abandonar, amb vuitanta anys, l'única casa que havia conegut. Més enllà de la complicació logística que allò augurava, el que veritablement va generar un sentiment de tristesa i de pèrdua irreparable va ser la desaparició de la llar familiar de l'imaginari de les nostres vides. Totes aquelles vivències només quedarien en el record, sense un lloc on rememorar-les, sense uns espais on poder reviure-les.

Un fet que, no per quotidià i acceptat, deixa de ser violent. Un propietari legal que exigeix la seva casa i el dret a explotar-la a un preu més alt i una família 'propietària' que l'habita i que reclama també la seva casa i els seus records, “si és que hi ha”, com ens cantava en Jaume Sisa, “cases d'algú”.

En un món cada cop més poblat i amb més desigualtats socials, es fa cada cop més urgent un pacte per l'habitatge que no només en faciliti l'accés, sinó que ho faci amb voluntat d'estabilitat i permanència. Un pacte que tingui cura i reconegui el paper fonamental que juguen les nostres cases en la nostra educació i en el benestar emocional de les persones.

Aquesta estabilitat l'han de garantir els nostres governs, mantenint i fent créixer el parc d'habitatge públic. El sòl és un bé finit que s'esgota, i no es pot destinar a la venda si es vol fer front a la demanda d'habitatge de cada nova generació. L'habitatge públic no ha de ser de ningú. És de tots.

Manuel Sánchez-Villanueva Beuter,
arquitecte fundador de *haz arquitectura*
i professor de projectes arquitectònics a la UPC

Aquí es piula

@jserracarne

Laura Borràs va desafiar l'ordre d'Interior d'acabar amb els talls a la Meridiana. El pols de la segona institució del país al Govern és un pas més en l'escalada de sobreactuació. Com serà el proper esmorzar entre Borràs i Elena, que queden regularment per conversar al Parlament?

@aanna895

Pacient a urgències (lleu) per una baralla a la discoteca. Està esperant al box quan, oh! Veiem que està de baixa per PCR positiva en covid de fa cinc dies. A la discoteca. Ni la decència d'avisar. Ais i uis per anestèsia i jo temptada de dir-li que pitjor serà per al que acabi intubat per culpa seva.

@tsarina_nu

Clar que sí, com que la conciliació familiar existeix i va de conya, posem-ho UNA MICA MÉS DIFÍCIL, VA. T'avanço l'entrada a l'escola una setmana (perquè els nens tenen massa vacances), peeeerò tot el mes de setembre faran de 9 a 13h. Puta mare, oi? Apa, t'espaviles a la tarda!

@montabes_

Se está convirtiendo en una pesadilla de mal gusto que todo el mundo me pregunte por qué hablo catalán siendo andaluz y más aún que catalanoparlantes me mantengan el castellano para facilitarme no sé qué (supongo que el enfado) y que yo les mantenga el catalán. ¿No les da vergüenza?

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anton Rosa (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga García (Vallès), Francisco Javier Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Alba Losada

Dipòsit Legal: B 12315-2015

(Districtes de Barcelona), Anna Utiel (Montserrat) i Toni Delgado (Esports)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Dept. Comercial: Lola Gutiérrez
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri
Controller: Mauro Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Estratègia digital: Anna Corbatera
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Ateneu Llibertari

L'Ateneu Llibertari de Viladecans ha posat en marxa una campanya de micromecenatge per enregistrar un documental sobre la important vaga de Roca dels anys 1976 i 1977. El film l'elaborarà la productora autogestionada ACATS.

pàgina 3

Aj. de Gavà

ERC de Gavà ha tornat a denunciar els problemes que hi ha a la carretera de la Sentiu per als qui hi passen. L'Ajuntament diu que ho té present i que està pendent que la Diputació assumeixi les competències d'aquest vial.

pàgina 14

A-Porta

El programa A-Porta de la CONFAVC ha fet balanç de la seva feina al barri de la Montserratina de Viladecans. Durant 10 mesos, els picaportes han ajudat el veïnat i han detectat diverses problemàtiques que pateixen alguns veïns.

pàgina 16

El + llegit

líniamar.cat

- 1 **Mario Casas roda una pel·lícula de Netflix a Gavà**
- 2 **Les obres a la C-245, a l'espera de la rescissió del contracte**
- 3 **Un incendi en una terrassa de Gavà obliga a desallotjar un bloc sencer**
- 4 **El bisbat aparta el capellà de Castelldefels acusat d'oferir diners a menors a canvi de sexe**
- 5 **Obren el front jurídic contra el projecte del Pla de Ponent**

Safata d'entrada

Sí als Jocs Olímpics d'Hivern

per Antoni Moliné

Foto: Marta Lluich/ACN

Aquests últims dies s'ha parlat molt de la candidatura als Jocs Olímpics d'Hivern que es podrien disputar entre Catalunya i Aragó.

Servidor coneix molt bé aquelles contrades: la meua família paterna és originària del poblet d'Aravell (Alt Urgell), on està documentada des del segle XVI (o almenys fins aquí ha pogut arribar la recerca). Tot un exemple d'arrelament a la terra.

Com sempre ha passat, davant els grans esdeveniments internacionals, surten veus contràries, unes de caire polític i d'altres anunciant catàstrofes ecològiques: la qüestió és oposar-s'hi com sigui. Són les inevitables "plataformes del NO". El cert, però, és que aquestes persones solen viure a les capitals de les comarques pirinenques, on gaudeixen de totes les comoditats al seu abast i, per tant, desconeixen les penalitats i privacions que pa-

teixen els vilatans dels minúsculs pobles d'alta muntanya.

Per començar, no tenen connexió a internet ni possibilitat d'usar telèfons mòbils, de manera que viuen en el més complet aïllament, cosa insòlita en ple segle XXI. I què dir de les carreteres, tan estretes que, quan es troben dos cotxes en sentit contrari, un d'ells ha d'aturar-se per deixar passar l'altre? Ah! I moltes són de terra. Per descomptat que, d'entrebancs, encara en podríem fer una llarga llista.

Els Jocs han de servir per solucionar, o almenys esmor-tir, el dia a dia dels autèntics pobladors del veritable Pirineu. Després no ens queixem

de l'abandonament constant, que sempre acaba en habitatges enrunats de per vida. Fem-ho per ells.

La Generalitat vol consultar a les comarques si volen o no els Jocs, però sense presentar abans un projecte ben detallat on consti el que està previst fer, especialment pel que fa a les infraestructures. I no es pot decidir a cegues.

No voldria acabar aquest article sense donar les gràcies als promotors particulars que han obert cases rurals, que tanta vida i llocs de treball ofereixen en zones on la desertificació encara seria més evident. Es mereixen un reconeixement.

Línia Mar no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#CorrupcióACornellà?

#SMIDeMilEuros

#ConflicteAUcràina

@jmangues: Nou escorcoll anticorrupció en institucions governades pel PSC. Aquesta vegada a l'Ajuntament de Cornellà i al Consell Esportiu del Baix Llobregat.

@Hibai_: Yo haría una ley que obligue a mostrar cuánto cobran todos aquellos que se pronuncien en público contra la subida del salario mínimo.

@Catinformacio: L'OTAN no veu, de moment, cap senyal de desescalada militar en la crisi d'Ucràina. Rússia insisteix que avui ha començat a replegar part de les tropes.

Doblement invisibilitzades

per Dilara Ekmen (CCAR)

Des de fa més d'un any són nombroses les anàlisis sobre els impactes que ha generat la pandèmia de la covid en diversos sectors de la societat, però en poques ocasions s'ha posat èmfasi a explicar com aquesta ha afectat específicament dones i nenes migrades, refugiades, desplaçades internes o apatrídies arreu del món.

I és que la interacció múltiple i simultània de diferents categories, construïdes socialment i culturalment, com el gènere, la classe, l'ètnia o l'origen, generen opressions i desigualtats estructurals i sistemàtiques que en moments de crisis econòmiques, socials i sanitàries creixen exponencialment i situen aquestes dones i nenes en una posició de més vulnerabilitat.

No podem obviar que, al món, gairebé la meitat de les persones refugiades i migrades són dones i nenes, les quals s'enfronten a unes formes de persecució específiques pel mer fet de ser-ho. Els femicidis, la mutilació genital femenina, els crims d'honor, el matrimoni forçat, les violències vinculades als drets sexuals i reproductius, la violència masclista en totes les seves formes i el tràfic de persones amb finalitat d'exploració sexual són supòsits que les fan susceptibles de poder sol·licitar protecció internacional, però el tancament de fronteres i els diversos confinaments per la covid han dificultat d'una manera manifesta que poguessin moure's per buscar refugi a Europa.

L'any 2020, segons estimacions del Fons de Població de Nacions Unides, es calculava que 6 mesos de confinament suposarien 31 milions de dones més que patirien violència masclista en l'àmbit familiar –més de les que ja la patirien en una situació sense pandèmia–, que els matrimonis forçats s'incrementarien i que les dones veurien vulnerats els seus drets reproductius, ja que no tindrien accés a la salut sexual i reproductiva perquè moltes

consultes, hospitals i clíniques van limitar els seus serveis i les interrupcions a les cadenes de subministraments van afectar la disponibilitat d'anticonceptius, amb repercussions gravíssimes especialment en dotze dels països amb ingressos més baixos del món.

Pel que fa als matrimonis infantils, s'estima que actualment 650 milions de matrimonis són producte d'unions forçoses infantils, i amb la covid es van aturar els programes de prevenció i sensibilització sobre aquesta pràctica. Si no es reactiven i la tendència es reverteix, l'any 2030 hi haurà 150 milions de ma-

trimonis infantils més arreu del món, segons dades d'UNICEF.

Altres dades que resulten rellevants per dimensionar de què parlem quan ens referim a violències estructurals que pateixen aquestes dones i nenes és que l'any 2021 hi havia aproximadament 200 milions de dones i nenes que havien patit mutilació genital femenina, i s'estima que, entre el 2015 i el 2030, al voltant de 68 milions de nenes més seran sotmeses a aquesta pràctica a 25 països del món. La covid ha aturat els programes de prevenció d'a-

questa pràctica i ha evitat que dones i nenes poguessin escapar-se'n.

En aquest sentit, recentment Aissatou Diallo, presidenta de l'Associació Humanitària Contra l'Ablació de la Dona Africana –AHCAMA–, denunciava que, segons han pogut documentar des de l'associació, al voltant del 35% de les dones africanes que arriben a l'Estat espanyol ho fan buscant protecció i fugint de la mutilació genital femenina per a elles o per a les seves filles.

Però no podem caure en el parany de pensar que la violència que pateixen dones i nenes acaba una vegada abandonen el seu país d'origen. Durant el trànsit migratori els perills es multipliquen, i la pandèmia ha accentuat les dificultats a les quals fan front.

En els països d'acollida, el risc de patir violència no desapareix, i durant la pandèmia les dones refugiades, migrades i sol·licitants d'asil han hagut de fer front a unes dificultats agreujades per la vulnerabilitat legal i la limitació en l'accés a determinats serveis, com el de la salut, per la forta discriminació laboral que existeix a l'Estat espanyol, que les condemna a treballs temporals, poc qualificats i majoritàriament vinculats al sector domèstic i de les cures. Això ha comportat que moltes –les que tenien contracte– acabessin a l'atur, sense ingressos i, pel rol sovint atorgat, fent-se càrrec de la salut de tota la família en detriment de la seva.

La pandèmia de la covid ha afectat tot el món, però no de la mateixa manera. Les dones i nenes fan front a unes formes específiques de violència i a una discriminació i desigualtat estructurals accentuades per les interseccionalitats. Per aquesta raó, hem de vetllar per donar visibilitat, des de tots els àmbits, a totes les dones que veuen els seus drets humans vulnerats i protegir de manera efectiva les que cerquen asil.

Foto: Pexels

Les millors perles

El Dr. Gomollón ha explicat a Twitter una emotiva història que gairebé l'ha fet plorar a la consulta. Un pacient amb un trastorn mental veu que els seus pares es fan grans i, per no perdre'ls, fica els rellotges al congelador o els retarda: vol aturar el temps.

La 'Macarena' en bucle per dissoldre una concentració d'antivacunes. És l'estratègia desesperada que va fer servir la policia a Nova Zelanda per fer fora els antivacunes que feia sis dies que acampaven davant el Parlament.

Al Sergi li van robar el DNI, com a tanta gent, i arran d'això va començar a rebre acusacions d'estafa cada setmana, tal com ell mateix va explicar a RAC1. Un any després, han trobat el seu carnet. Només s'ha hagut de gastar 8.000 euros en advocats.

Un home es trenca la cama mentre fugia dels Mossos d'Esquadra en plena operació antidroga al Raval de Barcelona, segons ha publicat *ElCaso.cat*. No només va acabar emmanillat, sinó també amb el fèmur fracturat.

Eli Don/ACN

LA FOTO

Tribuna

Darrer dilluns del mateix gener

per David Fernández

Foto: Pexels

Darrer i cinquè dilluns del gener de 2022 i es reconfirma la pujada ininterrompuda de tot plegat –cinisme, macrogranges i extrema dreta inclosos. Gener costerut com mai, ara que per posar la bugada o el calefactor hem de consultar el parquet borsari de les hores vall i recórrer als remeis casolans –que mai caduquen, perennes– de les àvies. I això que ja hem perdut el compte, retransmès en estricta directe a cada telenotícies, de quants cops ha pujat la llum el darrer dia. Mostra aleatòria de la subhasta a l'alça en la qual vivim, a u de gener el preu electrificant era tres vegades més gran que el del primer dia de l'any de 2021. En la darrera dècada, l'aigua s'ha enfilat un 70%. I en pocs mesos, el preu de la bombona de butà ha crescut un 33% respecte del darrer hivern. L'oli d'oliva s'ha encarit un 25%. I els combustibles, un 30%. No serà per dades d'infart. El desembre, l'IPC marcava una pujada històrica del 6,7%. Ahir van comprovar, els que tenen sort de tenir nòmina, que els salaris, en canvi, només s'han actualitzat a un 1,68% més aquest gener. Els comptes no ens surten –a ells, sí, és clar, per això desquaden els de la majoria.

Amb el preu de la vida inflacionada a raó d'un 5% addicional, només cal parar l'orella al que denuncia *Marea Pensionista*, aclarint que el que s'anuncia com a pujada de les pensions és una pèrdua material estricta de poder adquisitiu. Si tot puja un 5% i les pensions només un 2,5%, no cal ser Einstein per saber que els números no quadren i que ens venen bou per bèstia grossa. Cal afegir el de sempre enmig de l'espessor metropolitana: que la vida i les desigualtats sempre van per barris i no és mai el mateix on cau aquesta grossa inversa i com es reparteix l'altra pedrea inflacionista, que no dona res, només pren. L'Evangelí segons Sant Lluç sempre treu el cap al gener: a qui més té, més se li donarà; a qui poc té, se li traurà el poc que li quedi. Mentre Europa, en aquest cas, sí que els mira –als Pujol, als Borbons– i llança un cable vergonyós als evasors fiscals, ordenant retornar dos milions d'euros a qui els tenia amagats a Andorra. Per prescripció delictiva; el que mai caduca ni prescriu és la desigualtat. Gener infaust, doncs. I esclaridor. Alguns fan l'estiu en ple hivern: a l'agost la previsió de beneficis nets per a 2021 d'Endesa, Iberdrola i Naturgy s'estimava en quasi 7.000 milions d'euros.

Tot és inversament proporcional i sempre puja el cost de la vida en paral·lel a la pujada exorbitada dels beneficis de les grans empreses, les de sempre, les que controlen el cotarro i, rere un cicle de privatitzacions i desregulacions, van aconseguir que el que eren serveis públics fonamentals passessin a ser tipificats com a serveis essencials on posar la mà i la pistola. Atracaments a plena llum. Això passava el 1997, de la mà del PP de José María Aznar i Rodrigo Rato, però per suprema ordre europea neoliberal. Liberalització del sector elèctric, li va-

ren dir, amb la falsa promesa que es feia pel nostre bé, perquè els preus baixessin –i bla, bla, bla. No cal fer *spoilers* de com va acabar tot plegat. De tant privatitzar-ho tot ens quedarem sense res. Canibalisme en potència. Vampirisme a l'engròs. I unes quantes portes giratòries dels que firmaren aquelles liberalitzacions exprés i acabaren l'endemà en el butacó d'un consell d'administració. En els darrers vint anys les elèctriques han guanyat la gèlida xifra de 112.000 milions d'euros en beneficis nets, mentre ens llevem sospesant que la propera bugada millor posar-la a les sis del matí.

Tanmateix, la pujada de gener, per a molts, no és circumstancial ni passatgera i durarà durament, sense treva, fins al proper hivern. Viuen en un gener permanent, com altres ho fan en un agost perpetu. Gener, paradoxalment, és temps de dades i informes contraposats. És el moment cruïlla habitual on el Fòrum de Davos diu la seva –enguany no, suspès fins al maig per la pandèmia– i Oxfam diu la contrària, amb la seva anàlisi anual sobre les desigualtats globals: enguany detalla que, des de 1995, l'1% més ric del planeta ha acaparat prop de vint vegades més riquesa global que la meitat més pobra de la humanitat. I que les desigualtats maten –a raó d'una persona cada quatre segons.

No serà per informes. Aviat, parlant de fets on fa massa que fem molt tard, es presentarà el darrer Informe Foessa sobre els efectes de la covid en les desigualtats socials. Totes les temences anticipades i les pitjors previsions s'han complert puntualment: en pandèmia s'ha aguditzat l'empobriment i les llars sense cap ingrés estable, ha crescut la bretxa de gènere, l'exclusió impacta el triple en la migració, s'ha consolidat la desconexió i apagada digital de moltes llars, massa jove viu en un present *no future* i la diferència entre els que més tenen i els que menys ha augmentat un 25%. Gener permanent: tres de cada deu famílies s'han vist obligades a reduir les despeses habituals en alimentació, roba i calçat. I Catalunya és una de les societats més afectades.

Calendari d'advent i d'adversitats, amb el rerefons inequívoc de la crisi i fallida d'un model malbaratador, desigual i hiperconsumista –insostenibilitat, degradació i depravació–, dijous passat al Saló de Cent de Barcelona es retia homenatge, amb la medalla d'or al mèrit civil a títol pòstum, a dos imprescindibles que als nords del sud i als sud del nord feien el mateix: Pere Casaldàliga –«no n'hi ha prou amb ser creient, s'ha de ser creïble»– i Manel Pousa, *Pare Manel*. Amb escassa presència oficial –quatre de quaranta-un regidors–, al final del lliurament s'escolava la melodia d'una antiga cançó: «*Seria tot un detall / Tot un símptoma d'urbanitat / Que no perdessin sempre els mateixos / I que heretessin els desheretats*». No serà aquest gener. No encara.

“

**De tant privatitzar-ho
tot ens quedarem
sense res.**

Canibalisme en potència.

Vampirisme a l'engròs.

**I unes quantes
portes giratòries
dels que firmaren
aquelles**

**liberalitzacions exprés
i acabaren l'endemà**

en el butacó

d'un consell

d'administració

”

Flaixos

@perlabonagent: Fan segon d'ESO i ja tenen uns problemes d'autoestima brutals. Alguna cosa estem fent molt, molt malament.

@paucusi: A les cues de les discoteques hi ha un perfil de persona que fa veure que no ha vist que se li acaben de colar per una raó ben senzilla: la terrible por de ser apunyalat.

@adammartinsk: Tres filles, cinc partits de vòlei entre avui [divendres] i diumenge, un progenitor (jo). Què pot sortir malament?

En la passada edició es va indicar que en els últims anys s'havien detectat 22 espècies protegides a l'espai natural de l'Olla del Rei. La xifra relativa a les espècies protegides per l'Annex I de la Directiva Aus que hi ha a la zona és de 25, mentre que des del 1998 se n'han observat 163.

El bisbat aparta el sacerdot de Santa Maria detingut

» El religiós està acusat d'oferir diners a menors a canvi de sexe
» L'episcopat està "consternat" i expressa el seu suport als afectats

SUCCESSOS ▶ El Bisbat de Sant Feliu ha apartat de les seves activitats el sacerdot de la parròquia de Santa Maria que va ser detingut el 10 de febrer acusat d'exhibicionisme i d'oferir diners a menors a canvi de sexe. La diòcesi ha manifestat la seva "consternació i tristesa" per aquests fets i s'ha posat a disposició dels Mossos d'Esquadra per col·laborar en la investigació de manera "oberta i franca".

L'home respon a les sigles J. M. A. M., és prevere extradiocesà i, segons va publicar El Periódico, ja havia estat investigat per pederastia al Berguedà. Després de la seva detenció a la ciutat, els Mossos van escorcollar el seu domicili en el marc de les diligències prèvies en curs per un presumpte delictes relacionat amb conductes impròpies amb menors. En conèixer aquests fets, el bisbat va posar en marxa els protocols propis per abordar

La parròquia de Santa Maria de Castelldefels. Foto: Maria Veas Pintor

casos d'aquesta índole, prohibint de manera cauteladora al capellà fer les seves tasques parroquials, tot considerant la seva presumpció d'innocència. Així ho ha explicat l'episcopat en un comunicat en el qual ha mostrat el seu "suport" a les víctimes.

De la mateixa manera, el bisbat assegura que aplica els protocols de prevenció previstos per a aquest tipus de casos, com

ara el servei d'atenció a les víctimes d'abusos, actiu des d'abril 2020, o l'obtenció del certificat negatiu de delictes sexuals del Ministeri de Justícia per part de tots aquells que es relacionen habitualment amb menors. En aquest sentit, recorden que tots els preveres i catequistes en contacte habitual amb menors de les parròquies del Bisbat de Sant Feliu disposen d'aquest certificat.

Faran 72 pisos de lloguer assequible al carrer Pietat

HABITATGE ▶ El solar municipal del carrer Pietat acollirà una promoció de 72 habitatges de lloguer assequible. Així ho va anunciar l'Ajuntament el 8 de febrer, en la darrera reunió de la Mesa Local de l'Habitatge.

Els treballs de construcció arrencaran el pròxim mes de setembre. L'encarregat de construir-hi els pisos serà l'IMPSOL, entitat que forma part de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB). La finalitat d'aquesta mesura és la creació d'habitatge social, "una necessitat que s'ha

anat accentuant en el context de pandèmia", en paraules de l'alcaldessa, Maria Miranda, i vicepresidenta primera de l'AMB.

REYES: "UN BLUF"

El portaveu del PP, Manuel Reyes, en una entrevista a Ràdio Castelldefels, titlla aquest anunci de "bluf" i recorda que en aquella zona hi va haver una forta oposició veïnal a les intencions municipals de fer-hi pisos. És per aquesta raó que Reyes creu que la construcció no començarà abans de les municipals del 2023.

El Grehic demana "amplitud de mires" amb el patrimoni

Torre de Cal Garrofer. Foto: ERC

HISTÒRIA ▶ A principis de mes, una comitativa municipal va fer una visita institucional a sis torres de defensa de Castelldefels, que formen l'anomenat Eix Històric. Encapçalats per l'alcaldessa, Maria Miranda, i pel primer tinent d'alcalde i regidor de Cultura, Jordi Maresma, el seguici municipal va voler posar de manifest la voluntat del consistori de mantenir i salvaguardar aquest patrimoni.

Des del Grup de Recerques Històriques (GREHIC), valoren de manera "positiva" la tasca municipal a l'hora de consolidar

les torres, però reclamen al govern municipal "amplitud de mires" amb la defensa del patrimoni. Així ho explica a *Línia Mar* Javier Clemente, membre del GREHIC, que recorda que a la ciutat hi ha patrimoni més enllà de l'Eix Històric. En aquest sentit, recorda les promeses per restituir el pont de la Corredora Mestra, desmuntat peça a peça per les obres de l'autopista i a l'espera de ser reconstruït.

De fet, ERC, el partit de Maresma, va prometre en el seu programa del 2019 -punt 127- que recuperaria el pont.

Reyes, reelegit president del PP de Castelldefels

POLÍTICA ▶ Manuel Reyes ha estat reelegit president del Partit Popular de Castelldefels. Reyes era l'únic candidat que optava a aquest càrrec i ara està en procés de creació del nou equip de treball de la formació, que s'ha marcat com a objectiu la recuperació de l'alcaldia.

En una entrevista a Ràdio Castelldefels, Reyes va agrair el suport dels militants i va explicar que el nou equip de la for-

mació combinarà "experiència i renovació" i que la seva feina estarà encaminada cap a la recuperació de l'alcaldia que va perdre després de les eleccions municipals del 2015, fruit d'un acord entre socialistes, comuns, republicans i convergents.

"Hi ha molta gent cansada de la paràlisi d'aquest govern", va criticar Reyes, que va dir que treballarà en els temes que preocupen realment als veïns.

Foto: Twitter (@manureyeslopez)

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès

Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

El 40% de les persones grans se senten més soles ara que abans de la pandèmia. Foto: Eli Don/ACN

Tota la població de Sant Fost. O gairebé tota la de la Llagosta. O la meitat de la de Martorell o Olesa. O dues terceres parts de la de Sant Just. El nombre de defuncions de persones grans que hi va haver durant el primer mig any de pandèmia equival a aquestes comparacions. En només sis mesos, 11.255 persones de més de 70 anys van morir a conseqüència de la covid a Catalunya. Es diu de pressa, però com seria l'experiència de visitar, per exemple, Sant Fost el 31 de gener de 2019 i veure gent als carrers i tornar-hi el juny de 2020 i no trobar-hi ningú? Seria com caminar per un paisatge arrasat per la guerra o pel silenci d'un desastre nuclear.

És així com millor s'entenen els efectes de la pandèmia: com un desastre que va posar el focus en la gent gran. I ara que ja hem fet el símil adequat, que sabem de què parlem, caldrà pensar com aquesta població ha entomat una realitat tan extrema. Mort, tristesa i soledat. Aquestes serien les tres paraules guia per recórrer els dos darrers anys viscuts per les persones grans. Però també ho serien altres mots menys durs: resistència i esperança.

MORT

Quan el 10 de març la filla de la Maria Teresa li va dir que era millor no reunir-se per celebrar el seu aniversari, ella, una dona vital de 86 anys, no podia arribar a imaginar-se el que havia de venir. "No em vaig espantar", assegura a l'altra banda del telèfon.

Durant aquests dos anys, el seu exmarit i el pare del seu gendre han mort de covid. "Els meus dos consogres van entrar a l'hospital amb covid, i quan ella va recuperar-se i en va poder sortir, li van dir que el seu marit havia mort", relata la Maria Teresa.

Albert Quiles, director de la fundació Amics de la Gent Gran, assenyala que a l'inici de la pandèmia les morts es van fer notar en un organisme que està en contacte amb unes 2.200 persones. "No podem dir-ho del cert, però les morts d'usuaris van augmentar entre un 10 i un 15% els primers mesos", afirma Quiles.

Amb tot, si en algun lloc es va fer sentir especialment la mort de la gent gran, aquest va ser les residències: l'epicentre de la pandèmia. Tal com ha posat sobre la taula Amnistia Internacional, "a Catalunya, de l'1 de març al 15 de novembre de 2020 van morir per covid 7.045 persones grans que vivien en residències". Així mateix, l'organització denuncia que en molts centres s'han vulnerat drets fonamentals d'usuaris i familiars.

"Tinc dret a saber què estava passant. Ens ho han negat sempre. La meua mare no ens la podran tornar, però una cosa que es podria haver evitat no volem que torni a passar mai més", diu l'Ana María, filla d'una dona que vivia a la residència Federica Montseny de Barcelona. En el seu cas,

Els dos anys de les víctimes més grans

Les persones grans són les que més han patit els efectes de la pandèmia. A més de veure's directament afectades pel risc de mort si es contagien, de vegades s'han sentit soles i oblidades per la societat. Això ha fet que la seva condició tant física com emocional s'hagi deteriorat en menys de dos anys.

no va ser traslladada a l'hospital quan es trobava en estat crític, i encara que la filla ha presentat una denúncia, el contenciós, com tants altres a tot l'Estat, encara no s'ha resolt.

Els mateixos treballadors d'algunes residències de Barcelona han denunciat les deficiències que els seus centres tenien per afrontar una crisi com la que hi va haver. La Natalia, una gericultora d'una residència barcelonina, afirma que a les persones grans

que hi vivien "no se'ls va explicar què estava passant i moltes van pensar que se les castigava", i això va comportar-los "un greu deteriorament físic". En els casos més extrems, segons lamenta Amnistia Internacional, "hi ha persones que han mort soles, violant així el seu dret a la mort digna i suposant també un trauma per a les seves famílies". "Tampoc va haver-hi una gestió adequada de l'acomodament i del trasllat de les persones un cop mortes: no s'a-

visava els familiars, tardaven dies a treure els cossos de les residències, les famílies no sabien on eren...", afegeix.

TRISTESA

La mort és la conseqüència més terrible de la pandèmia. Malgrat això, la crisi sanitària també s'expressa en altres aspectes com el confinament.

"La veritat és que he viscut molt malament aquests dos anys... Estic sola i soc molt gran,

i els dos primers mesos me'ls vaig passar sense veure ningú", diu l'Aurora. Ara té 86 anys i surt de casa amb dificultats. Abans baixava al carrer i quedava amb altres persones grans, però el març de 2020 tot allò va quedar enre-re. La seva anterior vida es va ensorrar. La pandèmia li ha passat factura i ha empitjorat físicament. Li costa caminar. De fet, ha passat del bastó al caminador. De fet, ha passat del bastó al caminador en menys de dos anys. "La vida m'ha canviat", lamenta.

Els meus avis

● Els periodistes, sempre sota l'allargada ombra de l'objectivitat, oblidem que les històries sobre les quals escrivim també són nostres. I per molt que ens en vulguem extreure, ens afecten. En el cas de la pandèmia, aquesta idea no pot ser menys certa. Tots coneixem gent gran. Avis, pares, àvies o mares que han estat les víctimes d'aquests dos anys. Han patit veient com persones de la seva generació morien i pensant que, si s'infectaven, recorrerien el mateix camí.

La Montse i l'Albert tenen 86 i 90 anys. Quan va començar la pandèmia

familiars s'encarregaven de fer-los la compra, d'anar a la farmàcia, de planxar-los la roba o de fer-los el menjar.

Els mesos van passar, i quan la situació ja estava més normalitzada, la filla de l'Albert i la Montse va trobar una altra noia per fer les tasques. La parella cada cop tenia més dificultats per valer-se per si mateixa. Per a la Montse, era el dolor, "el mal de tot", i per a l'Albert la cada cop més fràgil vista, que el feia "avorrir com un vell".

La reclusió els ha passat factura. El cada cop va amb menys freqüència al mercat a comprar i ella no es mou de

Qui no té un avi, una àvia, un pare o una mare d'edat avançada? Són les persones que més han patit la pandèmia i mereixen les nostres històries

tenien una dona que anava a casa seva cada dia per netejar i cuinar. Amb dificultats i ajuda, encara es podien valer pel seu propi peu. Poc després de l'esclat de la pandèmia, però, la noia que treballava a casa seva va decidir que, per por de contagiar-se i de contagiar-los a ells, deixava la feina.

Els familiars ens vam organitzar per fer les tasques. Cada dimecres, qui escriu aquestes línies hi anava dues hores a netejar els lavabos, a passar l'aspiradora i a fregar el terra, mentre la Montse mirava com Ana Rosa Quintana treia a passejar eslògans sensacionalistes a la televisió i l'Albert escoltava a la ràdio les novetats financeres del seu Barça. Altres

casos. Diuen que tenen ganes de marxar. Aquell eufemisme de la mort. Parlem el gener quan els dic que vull que apareguin en aquest reportatge. Els pregunto què és el que més els ha afectat de la pandèmia i si tenien por de contagiar-se. "De contagiar-me i morir, no. El que pitjor porto és no poder veure els meus fills i els meus nets amb tanta freqüència", diu la Montse. "Poder-los abraçar", afegeix. "Ja m'ho imagino", responc jo amb les paraules sortint-me de darrere de la mascareta i pensant que aquesta vegada tampoc l'abraçaré. "Treu-te aquesta merda de la cara", em diu l'Albert fent broma com fa sempre. Tots tenim gent gran que es mereix les nostres històries.

Ella és l'exemple més clar de la llosa que suposen els temps pandèmics. "Abans vivia molt bé, i ara m'enrabió perquè em dic: 'Jo que vaig passar la guerra quan era una criatura hauré de marxar d'aquest món passant això?'. No tinc ganes de viure gaire més, em falta alegria", afirma.

Té la veu cansada. Només s'il·lumina quan recorda el passat. "A mi sempre m'ha agradat la natura, i ara des de casa no veig ni un arbre... Quan tenia 20 anys vaig anar de Martinet a Andorra i d'allà a Puigcerdà... Que bonic que va ser!", rememora. Per travessar la frontera ho va haver de fer de matinada, quan no hi havia guardes, perquè el règim franquista no permetia a les dones canviar de país. Són més de 130 kilòmetres de ruta a peu. Ara l'Aurora ja no pot caminar pels Pirineus, i ens recorda que tots els joves serem gent gran i que tota la gent gran va ser jove.

SOLEDAT

El cas de la Pilar també té punts semblants al de l'Aurora. Ella té 73 anys i el març de 2020 en feia dos que el seu marit havia mort. "La veritat és que he passat la pandèmia amb molta angoixa. Totes les mesures em van fer

agafar molta por", explica. Durant els primers compassos no sortia de casa i se sentia sola. "Ho vaig passar molt, molt malament... Hi havia dies que no em volia llevar ni menjar", recorda.

La soledat ha estat una constant. Segons un estudi d'Amics de la Gent Gran, més del 40% dels usuaris amb els quals tracten se senten menys acompanyats ara que abans de la pandèmia. Tal com detalla Quiles, la soledat s'ha agreujat encara més per la manca de coneixements tecnològics d'aquesta població. "Tres de cada quatre persones que acompanyem fan servir el telèfon fix per a la seva comunicació", afirma per afegir que "la bretxa digital és severa". Això va fer que moltes persones perdessin el contacte humà directe. Amb tot, Quiles llença una reflexió: "Molta gent a la qual preguntàvem com estava vivint el confinament ens replicava: 'Quin, aquest o el d'abans?'. Abans de la pandèmia ja vivien reclosos".

La mateixa Pilar s'ha sentit abandonada. Considera que la pandèmia ha aprofundit el menyspreu de la societat cap a la gent gran. "Els avis serveixen fins que són útils per cuidar els fills dels fills, i quan no aporten res se'ls

"Abans vivia molt bé, i ara m'enrabió perquè em dic: 'Jo que vaig passar la guerra quan era una criatura hauré de marxar d'aquest món passant això?'. No tinc ganes de viure"

"La pandèmia ha aprofundit el menyspreu cap a la gent gran... Els avis serveixen fins que són útils per cuidar els nets, i quan no aporten res se'ls aparta"

aparta i es tornen invisibles", critica. Ella, però, creu que de tot-hom es pot aprendre alguna cosa.

Sigui com sigui, fa uns mesos que les coses ja no són tan dures per a la Pilar. "La situació va canviar com si haguessin girat un mitjó quan va venir el voluntari d'Amics de la Gent Gran... Va ser com un flexxazo, ens vam entendre des del primer moment", comenta rient.

RESISTÈNCIA I ESPERANÇA

Als seus 86 anys, la Maria Teresa té un rellotge intel·ligent al canell que li diu que ha de fer 6.000 passes cada dia. El passadís de casa seva, ha comptat, són unes 100 passes. Durant el confinament, el recorria 60 vegades cada dia. "Ho feia quan hi havia anuncis a la televisió o en altres moments", explica. El seu cas demostra la capacitat de resiliència de moltes persones grans.

Ella ha aprofitat la pandèmia per abonar-se a les seves aficions. "Durant el confinament vaig llegir, vaig escriure... Vaig poder fer el que volia", diu. El seu cas divergeix del d'altres persones d'edat avançada que no tenen la mateixa vitalitat. Què la fa diferent? Seria molt fàcil parlar de caràcters, però en la seva història hi ha dos elements cabdals. El pri-

mer: en cap moment s'ha sentit sola, ja que el contacte amb la família ha estat constant. "Els meus fills em venien a veure des de la finestra i cada nit fèiem videoconferències", diu. El segon: les noves tecnologies. "Amb les amigues, tot i que fa dos anys que no ens veiem i abans quedàvem almenys un cop al mes, ens hem continuat parlant pel WhatsApp", afegeix.

Malgrat tot, ella també ha tingut por. "Ara no em faré la valenta [riu], perquè tot aquest temps he tingut el termòmetre sempre al costat per posar-me'l al mínim símptoma", admet. A més, també s'indigna pel que ha passat a les residències. Tanmateix, és cert que la seva manera d'entendre el món l'ha ajudat. "Amb l'edat que tinc veig les coses diferent. Les coses passen. No hi ha una explicació per a tot i no cal buscar-la", afirma.

La Maria Teresa, com totes les persones grans, com l'Aurora i la Pilar, ha estat víctima d'un món que fa bona l'expressió "el mort al sot, el viu al rebost". El mort són les persones grans i els vius la resta.

Un reportatge
d'Albert
Alexandre

Un jutge ha decretat l'ingrés a presó d'un jove que té acumulats una setantena de robatoris al Delta. Tenia prohibit trepitjar Gavà, Castelldefels, Viladecans i Begues per delictes anteriors, i en ser enxampat robant a Sant Boi a principis del febrer va ser arrestat i enviat a presó.

Els ecologistes demanen la nul·litat del Pla de Ponent

» L'advocat Eduard de Ribot diu que el planejament vulnera 16 lleis
» Amenacen de recórrer als tribunals si no es replanteja el projecte

Francisco J. Rodríguez
GAVÀ

Els ecologistes han passat a l'acció. El 14 de febrer, Dia dels Enamorats, la plataforma No al Pla de Ponent-Salvem el Calamot no va enviar precisament una carta d'amor a l'Ajuntament i va presentar-hi una instància per reclamar la nul·litat de ple dret d'un projecte urbanístic que preveu la construcció de prop de 5.000 habitatges en una zona d'alt interès natural.

La plataforma ha fet aquest pas amb l'assessorament de l'expert en dret urbanístic Eduard de Ribot, conegut per la seva col·laboració amb SOS Costa Brava. De fet, De Ribot va estar present a l'acte de presentació de la instància, on va explicar que el projecte urbanístic Gavà Ponent estaria vulnerant fins a 16 normatives vigents en el moment de l'aprovació del planejament. Es tracta de preceptes en matèria mediambiental, urbanística i forestal, entre altres. Per tot plegat, l'advocat considera que "no té sentit" que en plena emergència climàtica es tiri endavant un projecte urbanístic que estaria incomplint diverses lleis que protegeixen el medi ambient.

TRENCA LA CONNECTIVITAT

Sense anar més lluny, aquest projecte estaria vulnerant el deure de preservar terrenys amb valors de connectivitat natural i paisatgístics. De Ribot va recordar que la zona afectada pel pla és "el darrer connector més

Els ecologistes, amb De Ribot (segon per l'esquerra). Foto: Línia Mar

important" que uneix el Delta i el Parc Agrari amb el Garraf i les serres del litoral. En aquest sentit, els ecologistes hi veuen una "flagrant vulneració" del deure de preservar els sòls amb connectivitat natural.

Per altra banda, el Pla de Ponent estaria incomplint la prohibició d'urbanitzar terrenys amb pendents superiors al 20% i, a més, De Ribot va assenyalar que la zona està afectada per perills d'inundació, ja que hi passa la riera de Canyars. Seguint amb la sèrie de vulneracions que denuncien els ecologistes, Gavà Ponent estaria infringint la Llei Forestal del 1988, que prohibeix urbanitzar boscos i espais forestals i decreta el deure de classificar-los com a sòl no urbanitzable.

Pel que fa a l'increment de població que comportaria el pla urbanístic -d'unes 13.500 persones-, De Ribot va alertar que això podria suposar una "insuficiència" i manca de capacitat per assumir la nova càrrega per part de l'Estació Depuradora d'Aigües Residuals de Gavà i dels sistemes

de sanejament públics. Amb tot, des de la plataforma ecologista consideren que l'Ajuntament "té eines polítiques i legals" per anul·lar el projecte, en paraules de Jaume Grau, membre de Salvem el Calamot. Sigui com sigui, ara l'Ajuntament té sis mesos per donar resposta a la instància i, si no replanteja el pla urbanístic, els ecologistes ja han avisat que el portaran als tribunals.

EL CONSISTORI HO ESTUDIARÀ

Fonts municipals consultades per Línia Mar han expressat que el consistori està estudiant la documentació rebuda per "poder fer les valoracions oportunes". Sigui com sigui, el govern municipal sempre ha defensat la sostenibilitat del projecte. En unes declaracions a aquesta publicació a l'octubre, la tinent d'alcaldia d'Urbanisme, Rosa María Fernández, va recordar que el Pla General Metropolità del 1976 preveia un creixement urbà molt superior a la zona i que el govern havia manobrat per protegir el Calamot o la riera de Canyars.

ERC reclama millores a la carretera de la Sentiu

URBANISME ▶ El grup municipal d'ERC ha tornat a reclamar a l'Ajuntament que faci millores a la carretera de la Sentiu. En aquest sentit, demana que es pinti un pas de vianants que permeti els veïns que hi passen passar d'una part a l'altra del camí que va en paral·lel a la carretera i que aquesta talla en un punt concret.

Des del consistori responen que estan pendents que la Diputació presenti un projecte de millora de la carretera com a pas previ a ser-ne els titulars. Fonts municipals confirmen que aviat

tindran una reunió amb l'ens provincial per tractar el tema.

Una altra de les peticions dels republicans, la reobertura dels lavabos públics de Can Llong, ha estat escoltada per l'Ajuntament, que els va reobrir el dia 18 de febrer sota la responsabilitat de l'Associació de Veïns de la Sentiu.

A més, ERC reclama a l'Ajuntament que s'hi faci una font pública per a la gent que hi passeja. Per tot plegat, els republicans acusen l'Ajuntament de "manca de proactivitat".

L'actor Mario Casas roda una pel·lícula de Netflix a la ciutat

Una imatge del set de gravació a la Rambla. Foto: Laura Martín

CINEMA ▶ Gavà es va convertir fa pocs dies en l'escenari del rodatge d'una pel·lícula de ciència-ficció protagonitzada per l'actor Mario Casas, al qual se'l va poder veure interpretant el seu paper a la Rambla el passat 7 de febrer.

Es tracta d'un film dels germans Àlex i David Pastor que serà un *spin off* de la pel·lícula de Netflix *A ciegas*, protagonitzada per Sandra Bullock el 2018 i que narra les peripècies d'una dona enmig d'un escenari apocalíptic en el qual ha mort bona part de la humanitat.

Durant tot el matí, la Rambla, entre els carrers del Centre i el dels Màrtirs del Setge de 1714, va servir com a set de la pel·lícula que produeixen Dylan Clark i Chris Morgan, que ja van participar a *A ciegas*.

Cotxes bolcats, fum i víctimes mortals al carrer van transportar la Rambla a un món post-apocalíptic, dissenyat per a un film que també protagonitzen actrius de renom com Michelle Jenner o Lola Dueñas, i actors com Javier Gutiérrez o Leonardo Sbaraglia, entre altres.

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

COMERÇ DE PROXIMITAT, UN VEI DE CONFIANÇA!

- T'ofereix el millor producte amb la cara més humana
- Cuida de la comunitat on vius
- Paga impostos i dona vida a la ciutat
- Contribueix a un entorn més sostenible
- Sempre és a prop teu!

*El Pau,
llevant-se cada dia a
les 4 del matí per poder
oferir-nos el millor pa
del barri.*

 amic associació
de mitjans
d'informació
i comunicació

Mitjans Km 0

líniamar

L'agrupació local del PP ha renovat aprovat per unanimitat la seva executiva local. Aquesta és l'encarregada de preparar el partit de cara a les eleccions municipals del 2023. L'òrgan està presidit per Fernando Moya.

Pagar les factures més cares: el cas de la Montserratina

» La majoria de llars del barri paguen massa per la llum, l'aigua i el gas

» El projecte veïnal A-Porta ha permès detectar la problemàtica

SOCIETAT ▶ Els resultats de la primera fase del programa A-Porta desenvolupat per la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya (CONFAVC) al barri de la Montserratina de Viladecans, mostren que dues de cada tres llars de la zona pateixen sobrecostos a les factures de subministraments bàsics. Les causes tenen a veure amb la contractació de potències massa elevades d'electricitat o per no haver demanat –per desconexió– el bo social. També s'han detectat excessos a factures de l'aigua per l'aplicació incorrecta del tram o bé per no haver sol·licitat la tarifa social. En aquesta línia, el 7% de les cases havien patit algun retard amb el pagament de les factures, mentre que un 2% tenen o bé goteres o fusta podrida. Per tot plegat, els resultats del projecte apunten que una de cada 14 llars inspeccionades estan en situació de pobresa energètica.

Aquestes són algunes de les conclusions del projecte, que durant els últims 10 mesos han desplegat 11 veïns i veïnes del barri, els picaportes, que han trucat a la porta de 1.200 llars per assessorar i “apoderar el veïnat amb vulnerabilitat energètica i lluitar contra la solitud no desitjada”, informen des de la CONFAVC. Pel que fa a aquesta última qüestió, els picaportes han identificat 41 persones que viuen soles sense desitjar-ho.

EL PERFIL: DONA DE 56 ANYS

El perfil majoritari de les persones ateses pels picaportes és el d'una dona de 56 anys de mitja-

Integrants del programa A-Porta a Viladecans. Foto: CONFAVC

na –són el 61% del total–. Les entrevistes amb els veïns han tingut una duració mitjana de 29 minuts i 694 llars han obert la porta als picaportes, el 58% de les 1.200 visites que s'han fet. Pel que fa a la resta, a 285 no hi havia ningú, 152 van rebutjar l'assessorament i 51 van ajornar l'entrevista.

COL-LABORACIÓ MUNICIPAL

El coordinador del projecte al barri, Celso Pérez, considera que el desplegament del projecte a la Montserratina ha estat positiu i que la col·laboració amb l'Ajuntament ha estat correcta. “Mai no havíem aconseguit arribar tan lluny com ho hem fet a Viladecans”, subratlla Pérez. De fet, gràcies a la coordinació entre l'A-Porta i l'Ajuntament, els casos més complicats relacionats amb l'energia –127 en total– van ser derivats a la regidoria de Medi Ambient, mentre que altres van ser redirigits a les tècni-

ques municipals del Pla Local d'Acció Comunitària Inclusiva (PLACI). La tinent d'alcalde de Serveis a la Ciutadania de Viladecans, Gisela Navarro, defensa que aquest projecte “ha estat un encert al 100%”. “Hem descobert situacions de vulnerabilitat que no teníem detectades i les hem pogut afrontar amb èxit”, afegeix Navarro, que descriu l'A-Porta com una “joia”.

Aquest projecte es porta a terme en col·laboració amb el departament d'Afers Socials de la Generalitat, i en el cas de Montserratina amb l'Ajuntament i la Federació d'Entitats Veïnals de Viladecans i l'Associació de Veïns de la Montserratina, a més de la Fundació 'la Caixa' i Aigües de Barcelona. El programa també s'ha desplegat als barris gavanencs d'Ausiàs March i Ca n'Espínós, mentre que està previst que l'A-Porta tingui continuïtat al barri de l'avinguda del Molí en una segona etapa.

Viladecans vol ser un referent per crear ciutats ecològiques

MEDI AMBIENT ▶ El Ple del mes de gener va aprovar que el municipi presenti la seva candidatura a la Comissió Europea per adherir-se a la missió de ser una de les cent ciutats intel·ligents i climàticament neutres l'any 2030. L'objectiu de la crida europea és que aquestes ciutats actuin com a centres d'experimentació i innovació per tal que la resta de ciutats ho siguin l'any 2050.

Les seleccionades desenvoluparan un Contracte pel Clima amb el suport de la Plataforma

de la Missió, i conjuntament amb la ciutadania i agents locals. A més, tindran accés a determinades convocatòries de finançament en l'àmbit europeu i nacionals i permetrà el treball en xarxa amb altres ciutats i institucions europees que comparteixen la mateixa finalitat.

La presentació de la candidatura de Viladecans al projecte europeu ha suposat l'actualització i reformulació de la missió de transició ecològica proposada en el Marc Estratègic de la Ciutat Viladecans 2030.

Carles Sans fa riure a Àtrium amb el seu 'Per fi sol!'

L'humor i Carles Sans, un binomi indestructible. Foto: Arxiu

ESPECTACLES ▶ Quaranta anys sense dir ni mu. Aquest és el rècord que Carles Sans, un dels integrants del mític *Tricycle*, ha truncat amb el seu espectacle *Per fi sol!*, que dissabte dia 19 va aterrar a Àtrium Viladecans.

Durant una hora i mitja, Sans no va parar de parlar d'anècdotes i secrets de la companyia més divertida de l'escena catalana. Des d'una colonoscòpia que va superar amb la metgesa preguntant-li sobre el *Tricycle*,

fins a una llepada d'orella que va patir, o gaudir, durant una gira al Japó.

L'espectacle que proposa Sans està basat en fets reals, el que aporta un plus de diversió a l'obra. L'artista combina la paraula i els gestos en el que és la síntesi de l'èxit del *Tricycle*: l'expressivitat corporal.

Carles Sans ha estat el creador de l'obra, que dirigeixen ell mateix i l'humorista i presentador hospitalenc José Corbacho.

iCredits.es
Soluciones Financieras

¿Necesita dinero?

Solo con la garantía de una propiedad
le concedemos el préstamo que necesita

Tenemos las mejores condiciones, sin gastos previos

Para particulares, autónomos y empresas con dificultades económicas

20 MÁS DE
años
DE EXPERIENCIA

Tel.: 93 293 30 14 · e-mail: info@icredits.es · web: www.icredits.es

Oficina central: Passeig de Gràcia 63, 2º 4º - 08008 Barcelona
Empresa inscrita en el Registro Estatal del Instituto Nacional de Consumo con el nº 384/13 de la sección segunda
iCredits.es es una marca comercial de Lantor Consulting, sl

Nuevafrontera
 Marcant diferències

A j u d a a p e r s o n e s e n e x c l u s i ó s o c i a l

ELS NOSTRES CENTRES:

Barcelona Lleida Alicante
Cordoba Málaga Sevilla

Telèfon d'admissions: 93 711 80 99

www.nuevafrontera.org

nuevafrontera.org@gmail.com

L'alcalde Lluís Mijoler ha estat escollit vicepresident del Consell de Governos Locals de Catalunya, que representa els municipis davant de la Generalitat. Per la seva banda, l'alcalde de Gavà, Gemma Badia, n'ha estat escollida membre.

Crítiques al pla de la terminal logística del Port: "Insostenible"

- » L'entitat ecologista Depana reclama que s'arxivi el projecte
- » El pla contempla la millora de la connexió ferroviària al Port

Francisco J. Rodríguez
EL PRAT

Nou front ecologista a la comarca. El mes de novembre es va presentar un avanç del Pla Director Urbanístic (PDU) de la terminal logística intermodal del Port de Barcelona, un projecte fruit de l'acord de quatre administracions —els ajuntaments del Prat i Barcelona, el Port de Barcelona i la Generalitat— que té la voluntat de millorar la connexió ferroviària cap al port. En concret, el pla ha de culminar amb la construcció de quatre noves terminals ferroviàries, que se sumarien a les dues ja existents. De fet, el pla busca impulsar el transport ferroviari en detriment del trànsit viari, més contaminant.

L'acord ha arribat després de dos anys de converses entre les quatre administracions i suposarà una inversió de 600 milions d'euros. Aquesta actuació està prevista en el Corredor Mediterrani i s'implementarà sobre 68,8 hectàrees de terrenys del Prat i de Barcelona.

La qüestió és que aquest PDU preveu la reubicació de 20,84 hectàrees de zona verda de la llera del riu Llobregat cap al Parc Agrari. En aquest sentit, Depana denuncia que aquest planejament urbanístic és "insostenible" i ha reclamat que s'arxivi. L'associació ha presentat al·legacions al departament d'Acció Climàtica perquè siguin incloses en aquest procediment. Francesc Espinal, membre de Depana, assenyala a *Línia Mar* que la re-

Una de les zones contaminades amb cromites. Foto: Depana

ubicació de les zones verdes "no té ni cap ni peus", atès que les fan passar del marge esquerre al dret, on ja hi ha zones protegides. "És el marge esquerre el que han de protegir", apunta Espinal.

Depana també posa de manifest que el PDU no disposa d'una Declaració d'Impacte Ambiental (DIA) que l'avalii, ja que la darrera data del 2007, quan es va pensar un primer projecte per proveir el Port d'un accés ferroviari connectat amb el corredor del Llobregat. Tot i que el DIA va ser prorrogat el 2013, l'entitat ecologista considera que no és vigent "tant pels canvis que ha patit el projecte com per les transformacions ambientals que hi ha hagut". Espinal també recorda que la infraestructura projectada al PDU es faria a tocar d'una zona que està catalogada d'Important Bird Area (IBA), un àmbit d'alta importància per a les aus que podria quedar afectat pel planejament.

Tanmateix, ja s'han iniciat els tràmits per fer una valoració ambiental del pla. De fet, per llei és necessari fer una avaluació

ambiental estratègica (AAE). A més, fonts municipals de l'Ajuntament del Prat, una de les parts implicades en el pla, han destacat que més endavant caldrà concretar la neteja de sòls contaminants a la zona. I és que Depana denuncia que el PDU no preveu cap actuació per descontaminar els solaris al voltant de la llera del riu en alguns dels seus últims trams. El 2011, Depana i SOS Delta van denunciar abocaments il·legals de residus com el crom hexavalent, un material cancerígen, resultat de l'activitat de l'empresa PESA, la fàbrica de la qual va ser tancada i enderrocada els anys 90. Durant els 80, la Fiscalia va investigar aquesta empresa per contaminació, però tres dècades més tard la zona continua contaminada.

Sigui com sigui, les administracions implicades hi veuen avantatges urbanístics i ambientals. L'alcalde, Lluís Mijoler, considera molt positiu l'acord i en destaca que pot garantir "l'equilibri del Delta" perquè hi hagi una "frontissa verda i sostenible" del Prat cap al sud.

Junts demana instal·lar caixers a casals i centres cívics

SOCIETAT ▶ El grup de Junts pel Prat ha registrat un prec a l'Ajuntament en el qual sol·licita la instal·lació de caixers als centres cívics i casals de gent gran, amb l'objectiu de garantir un entorn "segur i accessible" per a tots els ciutadans, en especial els d'edat més avançada, que estan més afectats per l'anomenada bretxa digital.

El grup polític recorda que aquest col·lectiu presenta més dificultats de mobilitat i de domini de les noves tecnologies, i recorda que hi ha gent gran que viu

sola i que no té cap persona que els acompanyi a treure diners i fer tràmits.

TANCAMENT DE BANCS

Per altra banda, Junts pel Prat recorda que en els darrers anys hi ha hagut molts tancaments d'entitats bancàries. En aquest sentit, la formació política posa com a exemple la prova pilot que ha portat a terme l'Ajuntament de Barcelona per habilitar caixers automàtics a diversos equipaments municipals com un servei bàsic per als ciutadans.

Nova okupació al carrer Vallès: neix el CSO Guinarecords

Una imatge de l'entrada a la nau okupada. Foto: Casal la Llabor

MOVIMENTS SOCIALS ▶ Aquest mes s'ha fet pública una nova okupació en una nau del carrer Vallès, número 61. L'espai ha estat batejat pels impulsors com a Centre Social Ocupat (CSO) Guinarecords, atès que bona part són músics, segons informa el portal A l'aguait. De fet, la nau estaria sent condicionada des de fa un parell de mesos.

La voluntat dels okupants és fer-hi activitats culturals i socials, com ara l'organització de tallers per aprendre costura o el tractament del cuir, entre al-

tres. El mateix mitjà, a més, assenyala que als impulsors de l'okupació de moment no els consta cap denúncia per part de la propietat, tot i que sí que haurien rebut la visita de personal de Desokupa, una empresa de desnonaments extrajudicials que té vincles demostrats amb grups d'extrema dreta.

Des del Casal la Llabor del Prat celebren el naixement d'aquest centre okupat i esperen que contribueixi a augmentar la "lluita social i l'oferta cultural alternativa i autogestionada".

Identificar-los
amb **XIP i XAPA**
és la teva obligació

i en cas de pèrdua,
pot ser la seva
salvació!

20 ANYS POSA'T
LA GORRA

PELS INFANTS I ADOLESCENTS AMB CÀNCER

TALLA ADULT

INFANTIL

NOVA!
TALLA

CONNECTA'T AMB LA NATURA!

WWW.POSATLAGORRA.ORG - 93.237.79.79

@POSATLAGORRA

Foto: Toni Delgado

“Tinc el mateix to de veu guanyant per 20 punts que perdent per un”

Enric González / Entrenador del Bàsquet Femení Viladecans

En principi, que un cambrer et tiri una copa de cervesa a sobre és tenir mala sort. Per a Enric González (Barcelona, 1962), però, va ser una gran notícia. “Em va passar dinant amb la família, abans d’anar a un campionat d'Espanya mini a Blanes”, recorda, divertit, l'entrenador del Bàsquet Femení Viladecans.

Toni Delgado
VILADECANS

Aquella anècdota et va canviar la vida. Potser sense el cambrer no hauries tornat a entrenar...

És molt possible. Com que semblava que m'ho hagués fet a sobre i els pantalons feien pudor d'alcohol, me'n vaig comprar uns del xandall de la selecció espanyola en una botigueta del campionat. Era cap de setmana i els comerços estaven tancats. I ara ve la segona anècdota...

Quina curiositat...

Haviem de triar si entràvem per la porta de la dreta, com volia jo, o per l'esquerra, l'opció de la meva família i la guanyadora. Just per on també havia entrat el Ricard Daura, a qui coneixia dels temps de La Salle Gràcia i que, com que li vaig dir que feia anys que no entrenava, em va oferir ser ajudant al PDP (Programa de Detecció i Perfeccionament), de la Federació Catalana de Bàsquetbol. L'any següent un ajudant de la selecció catalana mini femenina va deixar el càrrec per qüestions per-

sonals i el Ricard em va trucar per si m'interessava la plaça. Després de parlar-ho a casa, vaig acceptar i dies després ja estava entrenant amb el Lluís Vergés, amb qui vaig treballar dos anys amb les generacions de 93 i 94. I, a continuació, vaig passar a ser primer entrenador.

Per què vas deixar les banquetes?

La Mayte, la meva dona, tenia torn de nit a la feina i la Mari Àngels, la meva cunyada, es quedava amb les nostres filles [Mónica González és entrenadora al Bàsquet Femení Sant Adrià i Laura González, delegada del primer equip del Bàsquet Femení Viladecans] els dies que jo entrenava. Tornava cap a la una de la matinda perquè érem l'últim equip que s'exercitava i al final la Mari Àngels es quedava a dormir. Fins que un dia vam decidir que no li podíem demanar tants favors i que em prendria un temps sense entrenar.

Quin vincle vas mantenir amb el bàsquet durant aquell parèntesi?

Mirava partits i enviava cartes a universitats americanes per demanar-li, si us plau, si em podien enviar informació dels seus sistemes tàctics i tècnics, de l'*scouting*...

Sembla que gaudeixis del més mínim detall del bàsquet.

Ser seleccionador mini em va donar encara més arguments per fer-ho perquè les petites et fan transfusions d'il·lusió. Per a elles tot és nou: se senten importants i molt ateses. Intentava que no tinguessin por i fruïssin fins al final i, sobretot, del camí.

“Si estem fent una gran temporada és perquè totes anem en la mateixa direcció”

Et costa ser precís amb les jugadores?

Sí. [Riu]. Li dono mil voltes a tot el que els dic. Continuo sent molt honest i, amb els anys, he après que hi ha detalls incontrolables. És molt estrany que en un temps mort parli més alt que ara amb tu. Tinc el mateix to de veu guanyant per 20 punts que perdent per un.

Ets igual d'apassionat, però més pragmàtic que abans?

Els anys, Toni, els anys! [Riem]. Pen-

so que l'experiència com a tècnic al planter del Barça, em va agafar una mica jove. Allà em va fascinar Aïto [García Reneses]: com comunica, els seus temps morts, la seva passió, el sentit de l'humor... El veia i pensava: "Això no m'ho sé... I això tampoc...". És un llibre obert. Intento ser una esponja i tenir els ulls ben oberts.

Vas començar com a entrenador a La Salle Gràcia.

Sabia menys del que hauria de saber. Vaig aprofitar les vacances del servei militar a Madrid per fer el curs de monitor de mini a l'Estudiantes i, temps després i a Saragossa, vaig cursar el d'entrenador superior. Quan vaig acabar la mili, vaig aterrar a La Salle Gràcia i vaig entrenar el mini i el preinfantil masculí, igual que al Barça, on vaig entrar com ajudant de Pere Pardina i vam ser campions d'Espanya de clubs a Guadalajara. Després vaig dirigir l'infantil.

I vas arribar al CB l'Hospitalet, de Segona Nacional.

En 6 anys ja estava en una categoria molt important i crec que em fal-

taven molts coneixements de bàsquet i de gestió de grup. Havia passat del planter del Barça a una altra realitat perquè les jugadores treballaven i/o estudiaven i la competició era diferent. L'última temporada al CB l'Hospitalet va ser dolenta i el curs següent vaig anar al Centre la Torrassa i vam perdre la categoria. Va ser quan vaig fer el parèntesi.

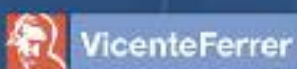
No utilitzes gaire la pissarra als temps morts.

Molt poc. Potser la faig servir per recordar alguna posició o indicar una jugada especial. Si et soc sincer, a vegades l'agafo perquè me la donen, me la poso al genoll i hi col·loco el colze. Soc de la vella escola: no m'agrada la cadira i intento estar a l'altura de les jugadores per mirar-les millor als ulls.

El Bàsquet Femení Viladecans sempre fitxa bones persones.

Estic molt content amb el cos tècnic i les jugadores. Vicente del Bosque defensa que un vestuari sa val més que 100 hores de tàctiques. Si estem fent un gran curs és perquè totes anem en la mateixa direcció.

ES BUSQUEN 3.000 AMICS INVISIBLES AQUEST ANY, REGALA APADRINAMENT

VULL COL·LABORAR

Descubrel·ho a:

www.sebuscanamigosinvisibles.org

900 111 300

Fes que sigui *la teva*

A Catalunya hi ha molts infants que, per diferents circumstàncies i de forma temporal, no poden créixer amb la seva família.

L'Acolliment Familiar brinda l'oportunitat a un infant de conviure amb unes noves referències familiars saludables i estables que li permetin desenvolupar-se de manera emocional, personal i social.

La solidaritat i la generositat de les famílies acollidores permeten a l'infant viure en un ambient familiar i compartir un entorn afectiu i comunitari.

L'Associació d'Ajuda Social CEL OBERT és una entitat acreditada per la Generalitat de Catalunya que treballa al servei dels infants i de les famílies acollidores.

Tu pots ser la família acollidora

Contacta amb nosaltres:

Associació d'Ajuda Social
CEL OBERT

Avinguda Meridiana, 354, 11^a

93 311 69 05

08027 BARCELONA

celobert@cel-obert.org

No t'ho perdís

Foto: Museu Diocesà de Barcelona

Viatge a Orient

El Museu Diocesà de Barcelona acull, des del 13 de gener i fins al 22 de maig, l'exposició 'Viatge a Orient', que ofereix als visitants "les dues cares d'una mateixa moneda", segons els organitzadors. D'una banda, mostra la mirada orientalista de la pintura de casa nostra de finals del segle XIX i principis del XX, amb obres d'artistes com Fortuny o Sorolla. D'altra banda, exhibeix una versió més realista de l'Orient a través de l'obra del monjo expedicionari Bonaventura Ubach, que es va convertir en documentalista quan va decidir fer el seu gran viatge per aquest territori.

Famosos

Carla Simón, Arantxa Echevarría, Belén Funes, Pilar Palomeiro i, ara, Clara Roquet (Malla, 1988). El Goya a la millor direcció novella ha tingut nom de dona per cinquè any consecutiu i, concretament, és el tercer cop en els últims cinc anys que el guanya una dona catalana. Roquet es va endur l'estatueta el passat dia 12 per la seva òpera prima, *Libertad*, que també li va valdre a Nora Navas el premi a millor actriu de repartiment. A *Libertad*, una família passa l'últim estiu de l'àvia, malalta d'Alzheimer, a la segona residència. La Nora, de 14 anys, no troba el seu lloc, fins que arriba la Libertad, la filla de 15 anys de la Rosana, la dona colombiana que cuida l'àvia. "He pogut fer aquesta pel·lícula perquè he gaudit de certs privilegis a la meua vida, privilegis que algú com la Libertad no ha tingut", va dir Roquet en el discurs d'agraïment. "Tant de bo en el futur siguin les *Libertades* d'aquest món les que puguin fer les seves pròpies pel·lícules, des dels seus propis punts de vista, i que el cinema deixi d'estar només en mans dels més privilegiats", va concloure.

La fitxa

QUI ÉS?

C L A R A R O Q U E T

ÉS FAMOSA PER...

Ser directora de cinema

Fins ara era coneguda al món del cine com a guionista

QUÈ HA FET?

Guanyar el Goya a millor direcció novella

L'han premiat per la seva òpera prima, 'Libertad'

A LES XARXES...

Discurs molt aplaudit

Valoren que es mostrés conscient dels seus privilegis

Llibres

Laberint
Burhan Sönmez

Un cantant de blues de 20 anys que ha intentat suïcidar-se torna a casa després d'una breu recuperació a l'hospital. Pateix una amnèsia parcial que no li permet recordar qui és però sí dades i fets històrics, tot i que no pot endreçar-los en el temps. Alliberat del dolor i la història personal que el va empènyer a intentar matar-se, el jove passa el temps passejant per Istanbul.

Teatre

Adeu, Arturo
Jordi Milán

La Cubana torna amb el seu divertit espectacle *Adeu, Arturo*. A partir de la mort als 101 anys d'edat del polifacètic artista internacional Arturo Cirera Mompou, el públic coneixerà la vida d'aquest escriptor, pintor, escultor, col·leccionista d'art, poeta, compositor musical, dramaturg, actor i director.

Al teatre Coliseum de Barcelona.

Música

Tot i res
Pupil·les

Amor, optimisme i alegria són tres ingredients molt presents al nou àlbum de Pupil·les, *Tot i res* (Halley Records). El segon disc d'aquestes dues valencianes homenatja el poeta Joan Vinyoli amb el títol i aplega una desena de cançons que s'allunyen una mica del rap més dur que feien abans, i s'inclinen per melodies i ritmes més festius.

Pelis i sèries

Flee
Jonas Poher Rasmussen

Flee ha fet història als Oscars ja abans de la gala, que se celebrarà el 27 de març: l'han nominat alhora a les categories de pel·lícula documental, pel·lícula d'animació i pel·lícula internacional. Aquest film danès, estrenat amb èxit al Festival de Cinema de Sundance, explica la història d'un refugiad afganès homosexual que va haver de fugir del seu país.

ESTILS DE VIDA

Prevenir i combatre la caspa

Foto: Pexels

i BELLESA

Tenir cura dels cabells pot ser més difícil del que sembla: hi ha qui els té amb tendència greixosa, hi ha qui pateix perquè en té massa pocs... i hi ha qui té caspa. Si aquest últim és el teu cas, no estàs sol: prop d'un 50% de la població adulta mundial té el mateix problema, segons la dermatòloga Nayra Merino, membre de l'Acadèmia Espanyola de Dermatologia.

La caspa pot afectar tant les cabelleres amb tendència seca com greixosa, i en cada cas té una causa diferent. El que tenen en comú l'una i l'altra són els factors que afavoreixen la seva aparició, entre els quals hi ha l'ús d'un xampú inadequat per al tipus de cabells, l'estrès i la predisposició genètica. A més, és més freqüent a l'hivern que a l'estiu. Els canvis de temperatura no hi ajuden, així que evita rentar-te el cap amb aigua molt calenta i eixugar-te els cabells amb l'assecador a màxima temperatura.

Pel que fa a la solució un cop ja ha aparegut la caspa, si no en tens molta, hi ha alguns remeis naturals que poden ser útils, com ara aplicar vinagre de poma o bicarbonat al cuir cabellut. Si no marxa, prova amb un xampú anticarpa (evita els de supermercat, ves a la farmàcia) i demana hora amb el dermatòleg.

Les claus

FACTORS

Hi ha factors que afavoreixen l'aparició de la caspa, com l'ús d'un xampú inadequat, l'estrès o la predisposició genètica

HIVERN

És més freqüent que la caspa aparegui durant l'hivern que no pas a l'estiu, i els canvis de temperatura tampoc hi ajuden

REMEIS NATURALS

Si en tens poca, hi ha remeis naturals útils contra la caspa, com el vinagre de poma o el bicarbonat

DE FARMÀCIA

Si el problema persisteix, compra un xampú anticarpa: evita els de supermercat i busca productes de farmàcia

Foto: Pexels

**Amb amor
i responsabilitat**

... ADOPTA
als que han estat abandonats

Tenim cura de qui tu més estimes com tu més t'estimes.

ELS NOSTRES VALORS

CONFIANÇA

Creiem en els altres. Volem estar oberts i compartir de manera espontània.

ACTITUD POSITIVA

Valorem cada individu. Sabem relativitzar, somriure i prendre'ns la vida positivament.

MILLORA CONTÍNUA

Procurem constantment avançar, innovar i aprendre de l'experiència.

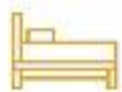
BENEVOLENCIA

Acompanyem els nostres residents, els escoltem i els donem suport en qualsevol circumstància.

SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS

El nostre objectiu sempre serà el benestar dels nostres residents en el dia a dia.

109 llits

Jardins exteriors

Pàrquing

Cuina interna

Perruqueria

Rehabilitació

Sala Snoezelen

10 places de centre de dia

Servel sanitari continuat

Sala d'estar

Carrer Nabarret 16, 08035 Barcelona

93 434 30 95

tsocial@santgenis.emera-group.es
www.emera-group.es